

haaber derfor, at der bliver gjort noget fra Administrationens Side for at bringe dette Misforhold i Lave. For det er et virkelig Misforhold.

Foruden disse Bemærkninger vedrørende Baneforholdene, som jeg haaber skulle blive modtagne med Velvillie, har jeg ligesom en hel Del andre Talere et Par Ord at sige om de for kort Tid siden afsluttede Efteraarsøvelser. Jeg ser ikke den højtærede Forsvarsminister, men det kan til en vis Grad være det samme, da det vel snarere bliver Finansudvalget, der faar med de Sager at gøre. Der er ikke uden Grund talt mange Ord i den Anledning. Det er kommet til at staa klart for mig, at der aldrig nogen Sinde har været saa daarlige Forhold under Manøvrerne som netop i Aar. Jeg er klar over, at paa den Maade Manøvrerne ledes nu, kan det ikke blive saa heldigt med Forplejningen, som det var i gamle Dage, da Planen var lagt forud, saa man vidste, hvor hver Afdeling sluttede af osv. Der er heller ikke noget at sige til, at den nye Ordning indføres, for det er nok muligt, at Officererne lære derved, og de menige lære jo intet i noget af Tilfældene — det ere vi vist ganske klare over. Alligevel mener jeg, at der skulde kunne sørges nogenlunde for, at Folkene fik den nødvendige Forplejning, og det har ikke været Tilfældet.

Da min Søn og Svigersøn — jeg har netop haft en med af hver Slags — kom hjem fra Manøvrerne, var mit første Spørgsmaal til dem: Hvad have I lært paa denne Tur? Og Svaret fra dem begge blev: Vi have lært at sulte, kære Fader! Jeg mente, det var noget rent tilfældigt, at det var den Bataillon, der havde været lidt uheldig og ikke kunnet faa Forplejning i rette Tid, men til min store Forbavselse hørte jeg, at der alle Vegne lød den Klage, hvem man saa traf, enten det var Batailloner fra Øerne eller fra Jylland: Den væsentligste Erindring fra Kantonnementsøvelserne er, at vi have sultet. Der maa have været en Mangel med i Spillet, da Forplejningskorpset jo neppe er saa lille, at det ikke skulde kunne udføre sit Arbejde, og er det saa lille, er det ogsaa en Mangel, men, som sagt, paa dette Sted er Fingeren sat fra mange forskellige Talere, og Spørgsmaalet om, hvor lidt eller hvor meget der er sultet, bør vel nærmere undersøges og konstateres, og det bliver det vel ogsaa nok.

Jeg ønsker imidlertid at fremdrage noget, som jeg ikke har hørt fremdraget for; nemlig at det vilde være rart at faa

at vide nu, hvad Protokollen udviser om, hvorvidt den fulde Naturalforplejning er uddelt, eller der er holdt en Del tilbage i Statshusholdningen. Det maa nemlig vist betragtes som givet, at Soldaterne ikke have faaet den Forplejning, de skulde have. Det har jo ikke været saaledes, at de f. Eks. have sultet den ene Dag og faaet dobbelt Portion den anden Dag. Efter hvad de selv oplyse — og vi have Grund til at tro, at det er sandt, hvad de sige — er det gaaet saadan til, at selv om de ingenting fik den ene Dag, have de kun faaet det, de skulde have, den næste, saa at der maa være blevet en hel Del tilbage, som ikke er uddelt. Jeg haaber, at det skal vise sig, at der ikke foreligger Underslæb, som vi jo høre om fra saa mange Krigsskuepladser, men der maa alligevel røres op ogsaa her.

Men dersom det saa viser sig, at den fulde Forplejning er uddelt, maa der være noget galt, og dersom det viser sig, at der er en hel Del tilbage, synes jeg, det havde været smukt fra Statens Side, om man, medens Mandskabet var samlet, havde ydet det Erstatning for den Forplejning, der ikke var ydet Soldaterne. Naar Forplejningskorpset ikke kunde naa frem til at yde, hvad det skulde, burde Soldaterne have haft Erstatning i klingende Mønt, saa kunde de maaske selv have skaffet sig Mad paa en eller anden Maade, skønt det mange Gange var vanskeligt paa Sjælland. Det var nok lettere i Jylland, hører jeg, men der var heller ikke saa store Troppe-samlinger. Jeg ønsker altsaa, at det maa vise sig ved Undersøgelsen, at ikke alt er uddelt, ellers maa der foreligge Fejl. Hvis ikke alt, hvad der skulde uddeles, er uddelt, er det jo blevet i Statens Besiddelse, og saa er der ikke noget at gøre ved det. Det Mandskab, der nu er permitteret, faar selvfølgelig ikke noget bagefter, og det vil jeg heller ikke forlange. Jeg vil altsaa bede den højtærede Forsvarsminister sammen med Finansudvalget nøje undersøge denne Sag.

Til sidst vil jeg sige et Ord til det vordende Finansudvalg. Der er talt saa meget om Sparsommelighed, og den højtærede Finansminister slog stærkt paa, at vi skulde spare. Naa, han har ikke Answeret for det forelagte Finanslovsforslag, han har ikke forelagt det, og selv om han havde forelagt det, havde det sikkert faaet det samme Indhold som nu. Det er jo ikke saa nemt for Administrationen at begynde at beskære. Derimod tror jeg, at Finansudvalget saare godt kunde begynde